

А Дѣдо Недѣлко, при тия благи думи на обичнитѣ си внучета, се поизкашля, поглади бѣлата си брада и започва:

— Мили дѣца, прѣзъ войната азъ бѣхъ опълченецъ и назначенъ сенетаръ. Въ единъ бой неприятеля бѣше разбитъ и принуденъ да отстъпи. Трѣбваше да се прибератъ и погребатъ убититѣ отъ дружината. Като обхождахъ бойното поле на една полянка, посрѣдъ редица неприятелски трупове, забѣлѣзахъ лежи възнакъ убитъ войникъ съ черна кждрава коса и сжщо такава брада; угасналъ само за минутка животъ, пронизанъ отъ неприятелския куршумъ. Полето утихило, всичко занѣмело около му; нѣма мила съпруга да порони едри сълзи надъ красното му чело, нито пѣкъ щерка — тжга грозна да разгони. Като го обърнахъ съгледахъ въ ржкава на шинела му неразпечатано писмо. Казахъ въ себе си: „ето случай да узная подробно сждбата на единъ храбрецъ, не успѣлъ даже писмото си да прочете!“ Вземахъ писмото, разпечатахъ го и ето що прочетохъ:

„Милий тате, ето вече два мѣсеца се изминаватъ, а отъ тебе нѣмаме писмо; не знаеме дѣ си и що си. Отъ другаритѣ ти пристигатъ лоши извѣстия: Никола Станкинъ и Велко на баба Дона били убити, а синътъ на стрина Въкана, Денко — тежко раненъ и сега билъ на лѣчение.

Мама е много загрижена за тебе и всѣки день плаче, — плачемъ всички въ кжщи. Храната ни се привърши, а нѣмаме и пари. Мама продаде нашата крава Сивка. Като дойдоха да я взематъ много ни джжалѣ, съ сълзи на очи се раздѣлихме съ нея. Недка отъ 2—3 дена на-